

volací soud z těchto důvodů: Žaloba, o niž jde, je opakem žaloby, ve které žaluje nynější žalovaná svého manžela o rozvod manželství. Lze říci, že kladné rozhodnutí rozvodu z viny nebo spoluviny v onom sporu je prejudiciální pro řešení tohoto sporu. V něm došlo totiž k zamítnutí žaloby proto, že došlo k hlubokému rozvratu manželství stran, jež zaviniily obě strany. Nelze proto v tomto sporu zastávat stanovisko, že manželka opustila manželské společenství se žalobcem bezdůvodně a nemůže též právem požadovati její návrat. Za tohoto stavu věci bylo odvolání v tomto sporu provedeno zcela souhlasně s odvoláním ve sporu o rozvod. Odvolací soud vychází i v tomto sporu ze stejného názoru, jaký vyslovil ve sporu rozvodovém, totiž že první soud právem dospěl k závěru, že manželé zavinili rozvrat manželství ve smyslu § 13 lit. h) rozl. zák. stejnou měrou tím, že udržovali oba poměr k jiné osobě, který jest charakterisován jako obapolná vzájemná nevěra. Vývodům dovolání, že poměr ten, se stanoviska manželské věrnosti nepřípustný, zahájila žalovaná daleko dříve než žalobce, nemůže odvolací soud přisvědčiti, ježto skutečnost, že žalobce před léty neodvodil z toho jiný důsledek, než že sám také stejný poměr navázal a po léta se žalovanou dále žil a dokonce návratu žalované se sporem domáhá, mluví toliko pro to, že řečené okolnosti nepokládal za důvod nenesitelnosti dalšího manželského spoluzití. I když jsou tu okolnosti, které činí tento postup žalobců vysvětlitelným, nemůže to nic měniti na stanovisku, že vinu na rozvratu nenese výlučně nebo převážně žalovaná, nýbrž že tu zavinění spočívá na obou stranách, když znajíce uvedené okolnosti, dlouhá léta vedle sebe žily, trpíce jeden druhému poměr, který nelze srovnati s předpoklady řádného manželství. Za tohoto stavu věci jest pak sled jednotlivých okolností a zejména i skutečnost, že žalovaná navázala poměr zejména s F. dříve než žalobce s H. pro posouzení otázky viny na rozvratu nerozhodna. První soud právem poukázal na vzájemné odcizení manželů, nastalé zejména v poslední době, takže i dle zevního chování manželů trvalo manželství již jen právně. Všechny tyto okolnosti vedly odvolací soud k závěru, že procesní soudce zcela správně věc posoudil ve věci rozvodové a proto také rozsudek potvrdil. Při prejudicialitě rozvodového rozsudku nemohlo býti vyhověno ani odvolání v této věci, neboť je-li manželství stran hluboce rozvráceno, nelze donucovati jednoho z manželů, aby se vrátil do společné domácnosti k manželu, který na hlubokém rozvratu manželství jest spoluvinen.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání neshledav zákonného důvodu, aby rozsudek odvolacího soudu zrušil nebo změnil (§ 510/III. c. ř. s.).

Čís. 17491.

Při žalobě o obnovu podle § 530 čís. 7 lze přihlídnouti jen ke skutečnostem, jež nastaly před ukončením základní rozepry a jež strana nemohla bez své viny použití ve svůj prospěch.

Ustanoveními X. oddílu zákona č. 26/1929 Sb. z. a n. nebyla platnost ustanovení §§ 530 a násl. c. ř. s. o žalobě o obnovu řízení před soudy řádnými dotčena.

Předpis § 159 odst. 3 zák. 26/1929 má na mysli soudy pojišťovací, nikoliv řádné soudy.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1939, Rv I 870/29.)

Žalující se domáhá žalobou obnovy sporu č. j. C . . . , jímž první soud rozhodl, že žalující jest povinna zaplatiti žalovanému 2.749 K 50 h. Svoji žalobu o obnovu opírá žalující o skutečnost, že rozhodnutí ministerstva sociální péče v Praze ze dne 13. dubna 1937, tvořící jediný skutkový předpoklad pro rozhodnutí soudu, že totiž žalovaný podléhal v době od 1. července 1920 do 17. května 1933 pensijnímu pojištění, bylo zrušeno po vydání rozsudku nálezem Nejvyššího správního soudu v Praze ze dne 10. ledna 1939. První soud uznal podle žaloby. Odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Podle teorie (viz Dr. Rudolf Pollak, System des österr. Zivilprozessrechtes, str. 542, Neumannův komentář k c. ř. s., str. 1556, Hora, čsl. procesní právo civilní, vydání 1924, díl III., str. 144) i konstantní judikatury nejvyššího soudu v Brně (viz rozh. č. 2946, 3220, 3889, 4836, 8121, 11166 Sb. n. s.) lze podle č. 7 § 530 obnoviti řízení, skončené rozsudkem, když strana nabude vědomosti o nových skutkových okolnostech nebo nalezne důkazy anebo nabude teprve možnosti jich použití, jichž přednesení anebo použití v dřívějším řízení bylo by způsobilo příznivější rozhodnutí ve věci hlavní. Obnova připouští se jen tenkrát, když strana beze své viny nemohla uplatňovati nové skutkové okolnosti nebo průvodní prostředky před koncem ústního jednání, po kterém byl vydán rozsudek soudu první stolice. Jest mimo všechnu pochybnost, že strana i při nejdůkladnější informaci a osvědčení všemožné péče není s to, by před skončením jednání v první stolici uváděla skutečnosti nastalé teprve později a zákon nemohl by mluvit o nezaviněném opoždění, kdyby měl na mysli skutkové okolnosti, jichž opožděný přednes nelze naprosto považovati za zaviněný, jelikož dřívější uplatňování jest nemožné. Smysl a doslov zákona svědčí tedy pro to, že skutečnosti, jež nastaly teprve po té, když bylo skončeno jednání v první stolici, nemohou býti vůbec podkladem pro obnovu řízení ve smyslu č. 7 § 530 c. ř. s. Nové okolnosti, nastalé i po sporu, jež mohou býti podkladem pro obnovu řízení, jsou v § 530 c. ř. s. taxativně vypočteny, a nelze proto zrušení rozhodnutí správního úřadu podřaditi ani pod důvod č. 5 § 530 c. ř. s. V souzeném případě bylo ústní jednání ve sporu, o jehož obnovu jde, skončeno před prvním soudem a rozsudek vydán dne 29. listopadu 1938, takže nemůže skutečnost, že bylo rozhodnutí správního úřadu, jež bylo podkladem rozsudku, nálezem nejvyššího správního soudu ze dne 10. ledna 1939, doručeným dne 19. ledna 1939, zrušeno, býti důvodem pro obnovu sporu dle § 530 č. 7 c. ř. s., jelikož skutečnost ta nastala teprve po vydání rozsudku prvního soudu. Netřeba se proto ani vůbec zabývatí úvahami

o tom, zda tato okolnost by i jinak mohla vůbec odůvodniti žádanou obnovu. Poněvadž soud rozhodující o žalobě o obnovu jest povinen z úřadu dbáti, zda jde skutečně o nové skutkové okolnosti a důkazy (viz rozh. č. 15465 Sb. n. s.), musil odvolací soud k této okolnosti vzíti zřetel, i když v odvolání vytýkána nebyla. Odvolací soud jest toho názoru, že žádanou obnovu nelze v projednávaném případě opřít ani o ustanovení § 159, odst. 3 zák. z 21. února 1929 č. 26 Sb. z. a n. a to jednak proto, že ustanovení toto platí jen v řízení před pojišťovacími soudy, že předpokládá pravoplatný nále z soudu nebo správního úřadu, čehož v daném případě není, a konečně proto, že předpokládá pravoplatné jiné rozhodnutí o předběžné otázce. V souzeném případě nebylo však dosud vůbec jinak rozhodnuto, nýbrž, jak nesporno, usnesení, jež bylo podkladem rozsudku, bylo jen zrušeno a nově dosud rozhodnuto nebylo, takže není dosud ani jisto, že vůbec dojde k jinakému, pro žalobce příznivějšímu rozhodnutí.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

V řízení upraveném §§ 530 a násl. c. ř. s. jde o obnovu základní rozepře, nikoliv o nový spor; je proto možno při rozhodování o žalobě o obnovu přihlídnouti ke skutečností, jež nastaly před ukončením základní rozepře, jichž však strana nemohla bez viny použití ve svůj prospěch. Jen za účelem uplatnění těchto skutečností může býti obnoveno řízení skončené rozsudkem, nikoliv na základě skutečností nastavších teprve později. Důvody dovolání, jež se snaží doličiti, že důvodem obnovy podle § 530 č. 7 c. ř. s. mohou býti všechny okolnosti, jež strana bez své viny neuplatnila před skončením ústního jednání, ať vznikly kdykoliv, nejsou s to, aby vyvrátily tuto soudní praxi důsledně zastávanou právní zásadu (srovn. Sb. n. s. číslo 2946, 3889, 4836, 8121, 11166, 15465), a proto dovolací soud nemá příčiny, aby se od této stále soudní praxe odchýlil. Řízení o žalobě o obnovu před řádnými soudy jest upraveno v §§ 530 a násl. c. ř. s. Ustanoveními hlavy X. zákona číslo 26/1929 Sb. z. a n. ve znění novel číslo 162/1929, 125/1931, 252/1933 a 117/1934 Sb. z. a n., která jedná o řízení pojišťovacím podle tohoto zákona, nebyla platnost c. ř. s., pokud jde o žalobu o obnovu před řádnými soudy dotčena, ježto zákon tento vůbec se o tom nezmiňuje, že jeho ustanovení mají míti platnost též v řízení před soudy řádnými, a v důsledku toho třeba rozuměti soudy, o nichž se mluví v odstavci 3 § 159 cit. zákona, soudy pojišťovací, o jichž poměru k správním úřadům jedná právě předcházející odstavce (1) a (2), nikoli však soudy řádné. Není proto třeba zabývat se otázkou, zda jsou dány podmínky žaloby o obnovu podle tohoto zákonného ustanovení, ani vývody dovolání touto otázkou se zabývajícími.